

V prosinci 1437 byl uherským králem zvolen Albrecht II. Habsburský. Poprvé v historii rodu dosáhli Habsburkové na svatoštěpánskou korunu. Jednalo se o důležitý mezník na cestě této dynastie za ovládnutím středoevropského prostoru a vybudováním kompaktního soustátí v podunajské oblasti, které zamýšleli vytvořit z habsburských dědičných zemí, uherského a českého království. Úspěch Albrechta II. byl sice značný, nicméně dočasný. Po jeho předčasné smrti byly pozice Habsburků ve střední Evropě na čas oslabeny. Obnova silného podunajského soustátí se tak stala konstantou jejich zahraniční politiky v následujících desetiletích. Tlak Habsburků na znovuzískání uherské a české koruny se neustále stupňoval a byl úspěšně završen před čtyřmi sty osmdesáti lety, v roce 1526. Zisk svatoštěpánské a svatováclavské koruny v tomto roce, jak ukázal následující vývoj, byl již ziskem trvalým, přesněji řečeno dlouhodobým. Habsburkové na téměř čtyři sta let ovládli středoevropský prostor, což tento rod díky císařskému titulu a španělským državám stavělo do role nejmocnější vládoucí dynastie v Evropě.